

[Rasmussen Flemløse.]

jeg udtale, at jeg selv er klar over, at denne Lov paa adskillige Punkter trænger til en Gennemarbejdning, og jeg skal gerne love den ærede Ordfører at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse."

En saadan Revision har endnu ikke fundet Sted, men det forekommer mig, at med dette Lovforslags Fremkomst er Tiden inde hertil. De nævnte Problemer, dels en Jævnføring med Statsskatteansættelsesreglerne, dels en Samling af Beskatningsreglerne, maa mit Parti anse for saa tæt knyttede til det foreliggende Forslag, at det vilde være baade rimeligt og ønskeligt, om de blev taget op til Drøftelse under den videre Behandling af Lovforslaget i dette høje Ting, ligesom jeg tillader mig at henstille Sagen til den højtærede Indenrigsministers velvillige Overvejelse.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. I § 1 fastsættes det, at en Skatteyder ansættes til Skat efter Formue og Lejlighed i vedkommende Kommune. Denne Bestemmelse skal formentlig forstaas saadan, at Formue- og Lejlighedsskatten kun kan paalignes Personer, der efter Reglerne i § 8 er ansat til at svare personlig Skat til Kommunen. Med andre Ord: personlig Skat til Kommunen kan ikke paalignes i Tilfælde, hvor Indkomsten er Nul, eller i Tilfælde, hvor Indkomsten vel er positiv, men hvor Børnefradraget er lig eller større end den ansatte Indkomst med eventuelle Tillæg efter Kildeartsbeskatningsreglerne. Jeg foresætter ikke dette Spørgsmaal, fordi det er en ny Bestemmelse, den findes ogsaa i den nugældende Skattelov; men jeg gør det af den Grund, at jeg i min praktiske Virksomhed flere Gange, ogsaa i den senere Tid, er stødt paa den Opfattelse, at i visse Tilfælde skulde der kunne paalægges en Mand personlig Kommuneskat, selv om hans Statsskatteansættelse er Nul.

I § 1, 1ste Stykke, findes endvidere Bestemmelsen om, at det ikke er til Hinder for Hustruens Ansættelse til Skat, at Manden paa Grund af Ophold i Udlandet ikke i Lighed med andre Skatteydere kan ansættes til Skat her. Jeg ved, at Indføjelsen af denne Bestemmelse refererer sig til en Højesteretsdom af 1930, og mit Parti har ikke særlige Bemærkninger at gøre til Optagelsen af den, men Bestemmelsen forekommer mig lidt uklar. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om jeg kan gaa ud fra, at Ordene „ikke til Hinder“ dækker den Opfattelse, at den paagældende

skal ansættes, hvis Betingelserne derfor i øvrigt er til Stede. Jeg gaar i øvrigt ud fra, at „Ophold i Udlandet“ ogsaa omfatter Søfolk, naar de ikke kan beskattes efter Reglerne i § 1, 3die Stykke. Den Bestemmelse, jeg her har omtalt, er den første Uoverensstemmelse, man træffer paa i Forhold til Statsskatteansættelses Regler. Jeg skal kun paapege denne og i øvrigt henvide til de Udtalelser, som mit Parti Ordfører i det andet høje Ting fremsatte herom ved Lovforslagets Behandling dér. De findes i Folketingsstidende for 1933—34 Sp. 4372 og 4373.

I Lovforslagets § 8 er som Hovedregel bestemt, at det til Statsskat ansatte Indkomstbeløb er Udgangspunktet for Formue- og Lejlighedsbeskatningen, og i Paragraffens 3die Stykke er der givet Regler for de Tilfælde, hvor de paagældende ikke er ansat til Statsskat. Efter min Opfattelse bør man bort fra den nuværende Ordning; alle, der optages paa Kommunens Mandtalsliste, bør optages paa Statens Mandtalsliste og ansættes dér, en Regel, som mange Kommuner for øvrigt allerede nu følger. Af flere Grunde vil det være rigtigst. En saadan Bestemmelse vil hidføre en mere ensartet Ansættelse fra Kommune til Kommune, hvilket er, forekommer det mig, stærkt paakrævet, idet Indkomstansættelserne i videre Omfang end før har Betydning paa det sociale Omraade. Jeg skal til Eksempel nævne Aldersrente, Ulykkesforsikring og Sygekasser. Endvidere danner Kommunens samlede Indkomstmasse delvis Fordelingsgrundlaget for Refusionstilsvaret efter Socialloven og fuldt ud for Statskirkeskatten.

Hvad angaar den i Lovforslagets § 9 foreslaaede Udvidelse af Adgangen til Forhøjelse efter Lejlighed, kan jeg henholde mig til min Gruppes Stilling i det andet høje Ting. Det vilde være mere paakrævet, om man kunde forme Bestemmelserne om Lejlighedsbeskatningen inden for de bestaaende Rammer saaledes, at de overalt virkede efter deres Hovedhensigt, den nemlig at virke som en jævn progressiv Skala paa dette Beskatningsomraade.

Angaaende Lovforslagets 3die Afsnit, Bestemmelserne om Skat til Erhvervskommunen, skal jeg udtale, at min Gruppe er klar over det ønskelige i at naa frem til en rationel Ændring af de bestaaende udviklede Erhvervsskatte regler. Men lige saa ønskeligt maa det dog forekomme os at have nogen Klarhed over Virkningerne af Sociallovens Refusionsregler, før man gaar